

JAKO RYBA VE VODĚ

Protože jsem z blízkého okolí Vizovické Reviky, přijel jsem autem na místo jako první. Těšil jsem se z týdne volna přede mnou, kdy poznám fajn lidičky a užiju trochu relaxu. Přijela první auta s vozičky a za nimi autobus z Vyškova plný dětí a vedoucích. Šílenství začíná. Seznamovačka a první program mě ujistily, že jsem doma. Popravdě, takovou nálož pozitivní energie a radosti dětí z toho, že jsou konečně na Revice, jsem nečekal.

Celý tým vedoucích mě jako nováčka přijal a já se začal cítit, jako ryba ve vodě. Energii a nasazení programového vedoucího jsem obdivoval už v začátku, ale na tom to právě celé stálo. Kromě doby od večerky a poledňáku byly děti stále v pohybu. Zocelování těla i ducha braly smrtelně vážně a takovou houževnatost, píli a odvahu jít do úkolů na plné pecky, jsem už dlouho nikde nepostřehl (ani u dospělých). Ať to byly soutěže, výšlapy (až 11 km), koupání, rozcvičky, vědomostní úkoly, canisterapie, rehabilitace, exkurze, zdravotvěda a spoustu dalšího, každý si užíval v nádherné přírodě kolem Reviky každou minutu tohoto skvělého tábora.

Nestává se běžně, že člověk během krátkého času najde zpřízněnou duši, kamaráda. Pokud se těch opravdových sejde během týdne více než sedmdesát a vy se stanete součástí této komunity, je to pocit, který se dá jen těžko popsat. Soudržnost, přátelství a smysl pro fair play mezi dětmi i vedoucími byly samozřejmostí. Stejně jako vzájemný respekt a odpovědnost vůči kamarádovi. Zkusím to vyjádřit konkrétním zážitkem:

Je 22.00, děti jsou v postelích a začíná porada vedoucích v jídelně. Turnus sousedního tábora na desátou večer bez předchozího upozornění v areálu spouští velkolepý ohňostroj. Do běžného ticha zazní tvrdá palba jako ve válce a v hlavě každého vedoucího, ve zlomku sekundy, se okamžitě mobilizuje obava o své spící svěřence. Bez jakéhokoliv povelu všichni vedoucí vyráží od stolu

a sprintem se rozbíhají po areálu jako závodní slepice, do chatek, co nejrychleji k dětem. Jak je možné, že každý z nás reagoval bez jediného slova úplně stejně? Naštěstí nečekaná noční palba žádné z dětí nevydělala, sousední tábor se omluvil a vše dopadlo dobře.

Zkusím shrnout pozitiva. Mám nové přátele. Malé i velké, úžasné lidi, na které nikdy nezapomenu. Moc mě těší, že jsem mohl přispět k tomu, aby si týden na Revice tyhle úžasné děti užily naplno a odvezli si stejně krásné vzpomínky, jako já. Poznal jsem, že tábor na Revice má hlubokou tradici a důležité poslání, což ocení především děti a asi si prázdniny bez něj nedokáží představit. Tábor je v překrásném prostředí, výborně programově vedený a být dítětem, určitě mi týden nestačí.

Tak a teď negativa. Děti nechtějí jet domů. Při odjezdu brečím a to bych v mém věku neměl. Pár dnů mě bolí záda, ale vůbec mi to nevádí. Návrat do reálného života bolí víc, než záda, úplná adaptace je krátkodobě nemožná. Celý dlouhý rok budu vyhlížet další červenec a těšit se, až zase na Reviku přijedou první osobáky a za nimi autobus z Vyškova, plný kamarádů. Pokud mě s sebou vezmou, budu tam zase první.

Romáro Hurikán Večeřa